

Η πτώση και η αναζήτηση του Χαμένου Λόγου

Μετά την «πτώση» του ανθρώπου και την αποκόλλησή του από την πηγή του, ο Λόγος χάθηκε.

Η αναζήτηση του Χαμένου Λόγου, η επανενσωμάτωση,
η επιστροφή, η αποκατάσταση,

είναι μερικοί από τους ορισμούς που οι Εσωτεριστές όλων των εποχών
χρησιμοποίησαν για να προσδιορίσουν την επανασύνδεση του ανθρώπου με την πηγή του.
Ο μύθος της πτώσης, ο μύθος του Χιράμ, ο μύθος του Οσίριδος και ο μύθος του Διόνυσου,
περιγράφουν κωδικοποιημένα το μαγευτικό αυτό ταξίδι πτώσης και επανόδου.

Στους μύθους αυτούς οι αναζητητές θα βρουν κοινά σημεία, αλλά κυρίως
τον τρόπο να ξεκλειδώσουν τα μυστικά,
χρησιμοποιώντας τη γνώση που δεν αποκτάται
αλλά κατακτάται.

Η Ουράνια Ιερουσαλήμ που ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει στην Αποκάλυψή του,
κατερχόμενη στην Γη,

είναι το αποτέλεσμα του Νόμου της Επανάδου, το Τέρμα της Εξελιξεως
δηλαδή

ο σκοπός της Μύησης.

Π.Α.

“ Η Π τ ώ σ η ”

Η ύπαρξη του ανθρώπου στο υλικό πεδίο είναι αποτέλεσμα της «πτώσης» του από την κατάσταση πνευματικής αρτιότητας. Όλα τα φιλοσοφικά και θρησκευτικά συστήματα έχουν περιγράψει στην πορεία των αιώνων την πτώση με διαφορετικά ονόματα, χρονολογίες, αλλά με το ίδιο πάντα νόημα. Την αποκοπή του ανθρώπου από την πηγή της δημιουργίας, και την αγωνιώδη προσπάθεια επανασύνδεσής του. Η «πτώση» αυτή καθ' εαυτή είναι η αιτία της έλευσης στο υλικό επίπεδο συνειδητών οντοτήτων από άλλο επίπεδο. (Αιτία-Αποτέλεσμα). Ο θρύλος της Πτώσης είναι η απείθεια του πρώτου μας Πατέρα και της πρώτης μας Μητέρας. Έτσι μας μεταδόθηκε από φωτισμένους συγγραφείς, προκειμένου να γίνει αντιληπτός. Τον παρουσιάζουμε εδώ περιληπτικά αλλά αρκετά περιεκτικά.

Η Πτώση - Μύθος Α

«Από την Αγάπη και την Σοφία, (προσωποποιημένες από τις Οντότητες-Γεννήτορες Δώρο και Δώρα) εκπορεύθηκαν 7 οντότητες (οι Γίγαντες). Σε αυτές ανατέθηκε η διεύθυνση των Ουρανίων Τόπων και η κάθε μία κατείχε μία ιδιαίτερη αρετή. Οι οντότητες αυτές συνέλαβαν, χωρίς να έχουν Θεία εντολή, την δημιουργία ενός υλικού σύμπαντος, πέραν των ουρανίων τόπων. Εισέβαλαν, λοιπόν, στο Χάος και το τακτοποίησαν. Αυτό αποτέλεσε την Απείθεια, την Ανταρσία και την Πτώση. Οι επτά Γίγαντες και οι εκπορεύσεις τους πολέμησαν την Ύλη για να κυριαρχήσουν επί αυτής. Αυτή η αντίδραση είναι η αναφερόμενη στην μυθολογία ως η πάλη των Τιτάνων κατά των Γιγάντων. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται περί του αντιθέτου. Γιατί δεν είναι οι Τιτάνες που θέλησαν να υποδουλώσουν το Ουράνιο. Εντός του Χάους, τρομακτικές συσπάσεις αναστάτωσαν την Ύλη. Τέλος, εμφανίστηκε η μορφή, και, όταν οι Γίγαντες δημιούργησαν έναν τόπο, τα άμορφα πνευματικά στοιχεία ενσαρκώθηκαν ως άνθρωποι.

Οι Γίγαντες και οι ακτινοβολίες τους, αφού αποχωρίστηκαν κατ' αυτό τον τρόπο από τον τόπο της εκπόρευσής τους, κατέστησαν αιχμάλωτοι του έργου τους και υποχρεώθηκαν να συνεχίσουν την δράση τους ως οντότητες Κοσμικές, ζώντας την ζωή των ανθρώπων, με τον σκοπό, γιατί αυτή είναι η αποστολή τους, όταν συμπληρωθούν οι χρόνοι και δύναμι του κυκλικού νόμου της Επανόδου, να επαναφέρουν τους ανθρώπους, προσωποποιημένους, στον τόπο της εκπορεύσεώς τους. Καθώς ενεπλάκησαν με την Ύλη, αγωνίστηκαν και αγωνίζονται ακόμη, υποκείμενοι στον νόμο της Δυάδος, ενσαρκούμενοι συνεχώς, για να αναγάγουν τον άνθρωπο στην τελειότητα της κατηγορίας τους (των ανθρώπων), αιθεροποιώντας, όμως, ως εκ τούτου, και την Ύλη.»

Η Πτώση - Μύθος Β

Κάποτε, σε καιρούς άγνωστους στα θνητά γένη, υπήρξε, σε έναν άχρονο τόπο που λέγονταν «**Άιν**», ένας Θεός που δεν γνώριζε ακόμα τον εαυτό του, ή για να το πούμε καλύτερα το Άιν ήταν θεός και ο θεός ήταν το Άιν. Εκείνος, ο Μοναδικός, ζούσε σε ένα μακάριο σκοτάδι, αν μπορούμε να το ονομάσουμε έτσι, μιας και βλέπετε τότε δεν υπήρχε αυτό που τα θνητά μάτια μας αποκαλούν σκοτάδι.

Τίποτα δεν υπήρχε παρά μόνο το... **Τίποτα**, αν και κανονικά και μόνο η λέξη «τίποτα» προϋποθέτει την ύπαρξη «κάποιου πράγματος», η απουσία του οποίου δημιουργεί το «τίποτα».

Οι καιροί γύρισαν και το Θεϊκό Βρέφος (δηλαδή ο Θεός στην ασυνειδητότητά του) σχημάτισε, γύρω του και μέσα του, ένα Δακτυλίδι, στο χρώμα που εμείς σήμερα λέμε **χρυσό**. Αυτό λοιπόν του έδωσε το χάρισμα του Λόγου.....

Ήταν τότε που το Θεϊκό Βρέφος άρχισε να ψελλίζει λέξεις στο **Κενό**, (έχοντας πλέον το χάρισμα του Λόγου) το οποίο γεγονός αργότερα οι αρχαίοι σοφοί ονόμασαν «**Άιν Σοφ**». Δονώντας, άρχισε να κατανοεί την δύναμη που είχε ο Λόγος του και συνεπώς ο Ίδιος. Τότε το **Δακτυλίδι** πυρώθηκε και απέκτησε τέσσερις πανίσχυρες χαράξεις, που ήσαν τα Τέσσερα Σύμβολα Απόλυτης Εξουσίας.

Αυτά τα Τέσσερα Σύμβολα Απόλυτης Εξουσίας όλα μαζί, αν ενωθούν, ήταν και είναι το ισχυρότερο φυλακτό και όπλο συνάμα.... Κάτι άλλαξε στην δομή του κενού, κάτι με βία άρχισε να εισέρχεται εκεί. Επειτα, ο Θεός αποκοιμήθηκε..., και στο όνειρό του το κενό σχίστηκε στα δύο μ' ένα φρικτό ουρλιαχτό, που κάποιοι λένε πως ακόμα αντηχεί σαν αντίλαλος στους κόσμους. Τότε το Δακτυλίδι απέκτησε 249 πύλες οι οποίες κλήθηκαν Πύλες των κόσμων.

Μετά από αυτό ο Θεός κατανόησε πλήρως τον εαυτό του και ονόμασε τον ίδιο και το Δακτυλίδι «**Άιν Σοφ Άουρ**», ή «Θεό της Απόλυτης Συνειδητότητας», Χρυσό αιώνιο και απεριόριστο Φως.

Μέσα από το ρήγμα, που δημιούργησε η διάρρηξη του κενού στο Θεϊκό όνειρο, ξεπετάχτηκαν δύο υψηλές και συνάμα αφηρημένες οντότητες, οι **δύο τυφλοί και τρελοί Θεοί της δημιουργίας**, όπως πολύ σοφά ονομάστηκαν. Ήταν στην φύση τους αρσενικοί και θηλυκοί, ο ένας έπλεκε επιδέξια τις ενέργειες βάζοντας τες σε τάξη και ο άλλος με τρελή μανία τις κατέστρεφε.....ο ένας ήταν **Τυφλός**, ο άλλος ήταν **Τρελός**.

Ήταν η επιθυμία του **Κοιμώμενου Θεού**, να «δράσει» και η επιθυμία του να «μην δράσει», που δημιούργησαν αυτές τις Θεϊκές δυνάμεις. Έτσι ο κόσμος διατηρούσε κάτι από το χάος και η τάξη ήταν μακρινός προορισμός.....

Όλα αυτά γίνονταν για αιώνες, χιλιετίες ή και εκατομμύρια Γήινα χρόνια (*άλλωστε για τον Ένα, τον Ευλογημένο και Άγιο δεν υπήρξε ποτέ χρόνος.....*), ώσπου, η επιθυμία του στο όνειρο να ταξιδέψει στα τριςβαθα της θεϊκής του ύπαρξης νίκησε την επιθυμία της αδράνειας.....

Τότε ο συμπαντικός Δακτύλιος αντανάκλασε στο **Σύμπαν** τις τρεις επιθυμίες της δράσης, της μη δράσης και της ισορροπίας, έτσι λειτούργησε ο παγκόσμιος συμπαντικός νόμος της

τριάδας..... Οι δύο Θεοί εξαφανίστηκαν, ή μάλλον απορροφήθηκαν σε μία σφαίρα που σχηματίστηκε στο Σύμπαν.

Τα στόματα των Πεφωτισμένων σοφών την ονόμασαν Κέτερ, στέμμα που στεφανώνει τον κόσμο της Απορροής. Έτσι η Κέτερ έφερε μέσα της τα πάντα από την φύση των δύο θεών, το αρσενικό και το θηλυκό, το παθητικό και το ενεργητικό, την δύναμη της δημιουργίας και την δύναμη της καταστροφής. Τα πάντα ήταν Ένα, αλλά αυτό δεν ικανοποίησε τον Άγιο Ευλογημένο Ένα που ήθελε να καταδυθεί ακόμα περισσότερο στα σπηλαιώδη βάθη της δικής του ύπαρξης.

Και είπεν ο Θεός «**Γεννηθήτω Φως**» και η σφαίρα αυτή εξερράγη, τότε μέσα από μια εκτυφλωτική λάμψη. Τα δύο πρώτα ισχυρά γράμματα του Δακτυλιδιού πυρώθηκαν και δονήθηκαν σαν βόμβος στο συμπαντικό στερέωμα και αυτό που πριν λογαριάζονταν αφηρημένο, έγινε συγκεκριμένο, αλλά το τίμημα ήταν βαρύ, ο κόσμος διχάστηκε και όλα όσα ήταν πριν ενωμένα διασπάστηκαν, τίποτα δεν έμεινε ίδιο.

Από την μεγάλη έκρηξη δημιουργήθηκε ένα βασιλικό ζεύγος που το στεφανώνει η Κέτερ, Ο Βασιλιάς και Πατέρας **Χόκμα**, ο Σοφός και η Ουράνια Βασίλισσα **Μπίνα**, η κυρά της κατανόησης. Αυτοί ήταν οι κληρονόμοι των κοσμογονικών δυνάμεων, του κοιμώμενου **Θεού**. Οι Σοφοί Διδάσκαλοι ονομάτισαν τον Πανίσχυρο Βασιλιά «**Γιοντ**», ο Σοφός και την Κυρά του, Βασίλισσα «**Χε**».

Η ένωση του **Θεϊκού Ζεύγους** έφερε σε ύπαρξη δύο απογόνους, έναν αρσενικό και ένα θηλυκό. Ο Θεϊός Υιός ονομάστηκε **Βάου** και η Θεϊκή Κόρη, **Χε-τελικό** ή αλλιώς **Σεκινά, η Σοφία του Θείου Πνεύματος**. Μια μέρα όμως, **η Αγία πριγκίπισσα**, αφού έκλεψε το στεφάνι της Σοφίας του Χόκμα, δραπέτευσε από τα ουράνια, των γονέων της, **παλάτια**, για άγνωστο σε αυτήν προορισμό.

Ο Βασιλιάς Γιοντ τότε διέταξε τον πιστό Του Υιό, τον **Πρίγκιπα** της ευσπλαχνίας, να φύγει από την οικία τους και να πάει να κατοικήσει στον τόπο, που αργότερα κλήθηκε **Μακρόκοσμος**, διότι ήταν μακριά από την Θεϊκή Κατοικία και να μην γυρίσει παρά μόνο αν έφερνε πίσω την πριγκίπισσα και αδελφή του. Τότε εκείνος υπάκουσε στην πατρική εντολή και έμεινε στο δικό του παλάτι, που φαινόταν χρυσό αφού το στεφάνωνε **ο Λαμπρός Ήλιος** και στην βάση του έστεκε **η Ασημένια Σελήνη**.

Η Μητέρα των ουρανών, θρηνώντας, άπλωσε ένα σκοτεινό πέπλο που κάλυψε την απόσταση από τον κόσμο των Θεών έως και την κατοικία του Υιού της, η επονομαζόμενη άβυσσος, το σύνορο της αθανασίας και του αιωνίου θανάτου και έτσι η Μπίνα απέκτησε την φήμη της και ως η σκοτεινή βασίλισσα.

Και ενώ γίνονταν αυτά, η κόρη της Θείας Βασίλισσας, η δικαιοσύνη, η αλλιώς Γκεμπουρά, κοιτάζοντας τον καινούργιο κόσμο που δημιουργούνταν, παρασύρθηκε από την σαγήνη του κοσμικού χαοτικού δακτυλίου, γνωστό ως **Τυφώνα**, και είπε " **Εγώ θα κυβερνήσω αυτόν τον κόσμο με άτεγκτη δικαιοσύνη και σκληρότητα**".

Τότε την κατάπιε το σκότος συμπαρασύροντας έτσι, άλλα επτά ουράνια άστρα ή σφαίρες. Ο κυβερνήτης της έχασε το θεϊκό φως του, τυλίχτηκε σε άχρονο σκοτάδι και κυρήχτηκε **έκπτωτος**.... Ο κοιμώμενος Θεός δάκρυσε και από τα δάκρυα του, στην χώρα του υιού

έπεσε χρυσή βροχή, δημιουργώντας ένα καινούργιο γένος, που θα τον βοηθούσε στο έργο της αναζήτησής του, το λεγόμενο Χρυσό γένος, το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση των Θεών, αρσενικό και θηλυκό συνάμα.

Τότε, ο εξόριστος ζήλεψε και στον τόπο που είχε οριστεί για τους ανθρώπους, την **Εδέμ**, πήρε την μορφή ερπετού και τους ξεγέλασε λέγοντας τους, ότι έπρεπε να αναζητήσουν εκείνοι πρώτοι την Θεία Σεκινά και έτσι μόνο θα γίνουν θεοί και επειδή ήταν πονηρός, απευθύνθηκε στο θηλυκό γένος, που συγγένευε άλλωστε με την αφελή χε-τελικό.

Έτσι, η σύζυγος της αρσενικής, η θηλυκή ψυχή, τον έπεισε ότι η πτώση τους από τον κόσμο του Υιού θα τους εξασφάλιζε την **Θέωση**. Οι Θεοί εξόρισαν τον μεταμορφωμένο σε ερπετό έκπτωτο θεό και του αφαίρεσαν την δημιουργική του δύναμη, δίνοντας του παράλληλα την εξουσία επί των χαμηλών πεδίων της τελευταίας πτώσης, του κόσμου της Ασσιάχ, της παχυλής **ύλης**.

Η Εδέμ τότε έγινε απλά ανάμνηση για τον άνθρωπο και δεν μπορούσε πλέον να επιστρέψει. Η πύλη της έκλεισε και **πύρινη ρομφαία** απειλούσε όποιον από τα θνητά γένη πλησίαζε εκεί.

Έτσι, ο σκοτεινός Θεός, έχοντας την εξουσία, αλλά όχι πια και την δύναμη, αιχμαλώτισε την Σεκινά, την αγία Παρθένο και αφού έφτιαξε κελύφη και διέσπασε τον ερμαφρόδιτο άνθρωπο σε αρσενικό και θηλυκό, τον φυλάκισε μέσα σε αυτά και τον έκανε από αθάνατο θνητό, με την δική της σοφία και δύναμη. Αυτή, θλιμμένη περιμένει αιώνια να την σώσει ο Πρίγκηπας της Ειρήνης, για να δοθεί, με αυτό τον τρόπο, τέλος στον εφιάλτη της.

Ως τότε παραμένει κρυμμένη στον κόσμο μας, τον οποίο τα **Ιερατεία** ονόμασαν, οδό των **βυρσοδεψών**, επειδή είναι τόσο μικρός και τόσο αλλότριος ως προς την θεία και αγνή φύση της Αγίας Σοφίας.

Όμως, ο **Τυραννικός Θεός** της υλικής δημιουργίας, ποτέ μέσα στην αλαζονική του έπαρση δεν αναλογίστηκε, ότι τελικά όλα όσα έκανε ήταν επειδή τα ουράνια παλάτια το επέτρεψαν και αυτό γιατί τελικά αυτό έπρεπε να γίνει προκειμένου η πριγκίπισσα να επιστρέψει στους θεϊκούς γονείς της. Το ανθρώπινο γένος επέπρωτο να γίνει ο πολύτιμος βοηθός, του Αγίου Ευλογημένου Ενός.

Έτσι έπεσε σε αυτόν το βάρος και η ευθύνη της επιστροφής της Σεκινά. Αφού η ανθρωπότητα περάσει δια πυρός και σιδήρου μέσα από διαδοχικές ενσαρκώσεις στα κελύφη, οφείλει να λούσει την ψυχή της με το πνεύμα της Όμορφης Σεκινά, ώστε να βρει το θεϊκό εραστή της και πρίγκιπά της, **Βάου**, τον επονομαζόμενο και **Άγιο Φύλακα Άγγελο** και μαζί περνώντας ασφαλείς την έρημο της **Μαύρης αβύσσου**, να επιστρέψουν στα θεία παλάτια φθάνοντας πραγματικά στην θέωση.

Τότε, ο **Σκοτεινός Θεός** και η φυλακή της πτώσης, θα γίνουν σκόνη του παρελθόντος.....

Ο μύθος του Χιράμ ή ο μεγάλος μύθος της οικοδομήσεως του Ναού του Σολομώντα

Ο θάνατος του Χιράμ Αμπίφ είναι σημαντικό και αναπόφευκτο στοιχείο στο εσωτερικό της παράδοσης, του μυστικού, και των Τεκτονικών τυπικών. Μοιάζει ότι ένας τέτοιος θάνατος είναι κρυπτογραφημένος, με γλώσσα και αλληγορίες, σε χρόνους συγκριτικά επίκαιρους. Ο μύθος του Χιράμ αποδίδεται στον John T. Desaguliers, Αγγλο δικηγόρο του 1700, συνιδρυτή της Μεγάλης Στοάς του Σκωτικού Τύπου.

Μετά από τον θάνατο του βασιλιά Δαβίδ ο βασιλιάς Σολομών ζήτησε από τον Χιράμ, που ήταν βασιλιάς της Τύρου, να του στείλει έναν άνδρα, ονομαζόμενο Χιράμ Άμπίφ επιδέξιο τεχνίτη, γιό μιας γυναίκας της φυλής Νεφθαλίμ και του Ισραηλίτη Ουρία.

Ο βασιλιάς Σολομών είπε στον βασιλιά Χιράμ:

«Γνωρίζετε, ότι ήταν επιθυμία του πατέρα μου να κτίσει ένα Ναό για τον Θεό, ότι εμποδίστηκε να πραγματοποιήσει την οικοδόμηση του από τους αδιάκοπους πολέμους και από τις αναταραχές που είχε. Διότι δεν εύρισκε ησυχία προτού νικήσει τους εχθρούς του ή πριν τους αναγκάσει να του παραδώσουν τα αγαθά τους. Οσο για μένα ευχαριστώ τον Θεό για την ειρήνη που έχω. Ετσι μπορώ, σύμφωνα με την επιθυμία μου, να οικοδομήσω ένα Ναό για τον Θεό. Γιατί όπως είχε προφητευτεί στον πατέρα μου, ο οίκος αυτός θα κτιζόταν υπό την κυριαρχία μου. Γι' αυτό τον λόγο στείλτε, σας παρακαλώ, στο δάσος του Λιβάνου μερικούς από τους πιο ικανούς άνδρες σας, μαζί με τους υπηρέτες μου, για να κόψουν δένδρα, επειδή οι Μακεδόνες είναι περισσότερο εξασκημένοι στην υλοτομία και στην κατεργασία του ξύλου, απ' όσο είναι οι δικοί μου άνθρωποι και θα πληρώσω τους ξυλοκόπους καλά και σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες σας».

Ο Χιράμ απάντησε στον Σολομώντα:

«Έχετε λόγο να ευχαρισθείτε τον Θεό, αφού αυτός έδωσε στα χέρια σας το βασίλειο του πατέρα σας. Σας το λέω, γιατί είσθε άνδρας σοφός, γεμάτος με αρετές. Επειδή καμία είδηση ή υπηρεσία έρωτος δεν μου είναι πιο ευχάριστη από αυτήν, θα κάνω όλα όσα μου ζητάτε. Αφού κόψουν μια μεγάλη ποσότητα κέδρων και κυπαρίσσων θα τους δώσω τα κατάλληλα φορτηγά πλοία και θα σάς τους στείλω, με την εντολή να τα παραδώσουν σε όποιο μέρος του βασιλείου σας επιθυμείτε, ώστε οι υπήκοοι σας να τα μεταφέρουν ύστερα στην Ίερουσαλήμ. Θα πρέπει να φροντίσετε να μας προμηθεύσετε σιτάρι, που το χρειαζόμαστε γιατί ζούμε σ' ένα νησί».

Ο βασιλιάς της Τύρου Χιράμ, που ήταν ανέκαθεν φίλος με τον βασιλιά Δαβίδ, έστειλε τους υπηρέτες του στον Σολομώντα στέλνοντάς του επίσης ξυλεία και εργάτες, ώστε να μπορέσει να προχωρήσει ή οικοδόμηση του Ναού. Του έστειλε επίσης έναν άνδρα, που ονομαζόταν Χιράμ Άμπίφ και ήταν γιός μιας χήρας από την φυλή Νεφθαλίμ. Ήταν Διδάσκαλος της γεωμετρίας και όλων των λιθοξόων, των χαλκουργών και των άλλων μεταλλοτεχνιτών, που χρειάζονταν για την οικοδόμηση του Ναού.

Όταν ή φήμη της σοφίας και των οικοδομημάτων του Σολομώντα έφθασε παντού, ήρθε στην Ιερουσαλήμ και η βασίλισσα του Σαββά Βαλκίς για να χαιρετήσει τον σοφό, όπως αποκαλούσε τον Σολομώντα, να του φέρει δώρα και να του θέσει τρεις γρίφους, με τους όποιους ήθελε να δοκιμάσει την σοφία του. Ο Σολομών όμως, δωροδοκώντας από πριν τους αρχιερείς του Σαββά, έμαθε τους γρίφους αυτούς, τους έδωσε στον αρχιερέα του Ζαδόκ, ο οποίος βρήκε τις απαντήσεις, τις έδωσε στον Σολομώντα, κι έτσι αυτός μπόρεσε να αποδείξει την σοφία του στην βασίλισσα.

Ο Σολομών έδειξε στην βασίλισσα την κυριαρχία του και τον Ναό, τον οποίο ανοικοδομούσε προς τιμή του Ιεχωβά. 'Αλλά η βασίλισσα συνοδευόταν, όπου κι αν πήγαινε, από ένα μικρό πουλί, έναν τσαλαπετεινό, τον Γιούντ-Γιούντ .

Μόλις λοιπόν έφθασαν στα θεμέλια του Ναού είδαν μια αμπελίδα να είναι ξεριζωμένη και ριγμένη στην άκρη. Τότε άρχισε να κράζει το πουλί πένθιμα και η Βασίλισσα του Σαββά Βαλκίς κατάλαβε αμέσως τί σήμαινε ή ξεριζωμένη αμπελίδα, στή θέση της οποίας ήθελε ο Σολομών να κτίσει έναν εντυπωσιακό Βωμό θυσιών. Και είπε στον Σολομώντα: «*Οικοδόμησες την φήμη σου πάνω στα μνήματα των πατέρων σου. Μάθε λοιπόν ότι ο τελευταίος βασιλιάς της φυλής σου θα οδηγηθεί, σαν τον χειρότερο εγκληματία, πάνω σ' αυτό το ξύλο, πού για σένα θάπρεπε να είναι ιερό*».

Τα μάτια της βασίλισσας από τον Νότο άναψαν την αγάπη στην καρδιά του Σολομώντα. Θέλησε λοιπόν να την κερδίσει και εκείνη δέχθηκε να γίνει βασίλισσα στο Ισραήλ. Όμως όταν την οδήγησε και πάλι στον Ναό και της έδειξε τις νέες εργασίες, τις λαξευμένες στήλες, τα έτοιμα χαλκουργήματα, τον Βωμό και τις προετοιμασίες για το χύσιμο της «χάλκινης θάλασσας» και έμαθε ότι όλα αυτά είναι έργο ενός περιεργού άνδρα πού αποφεύγει τους ανθρώπους και που ονομάζεται Χιράμ, πού τον έστειλε στον Σολομώντα ο βασιλιάς της Τύρου, τότε η βασίλισσα περιέργη, θέλησε να τον γνωρίσει.

Κανείς θνητός δεν γνώριζε για τον Χιράμ, ούτε την πατρίδα του, ούτε την φυλή του, ούτε την γενιά του. Και όταν ο μυστηριώδης και σκυθρωπός αυτός άνδρας εβάρδιζε μόνος του, ανάμεσα σε άλλους ανθρώπους, δικαίως τους ύποτιμούσε. Διότι αυτός, ο οποίος κατοικούσε εκεί κάτω με τα παιδιά του 'Αδάμ, δεν προερχόταν από ανθρώπους. Βέβαια μητέρα του ήταν η μητέρα των δύο πρωτογεννημένων αδελφών, του Αβελ και του Κάϊν, ή Εύα. Αλλά πατέρας του δεν ήταν ο Αδάμ. Πατέρας του ήταν ο Άγγελος του Φωτός ο Έβλις ο οποίος ανέφλεξε το κάλλος της Εύας, πού δεν μπόρεσε να του αντισταθεί. Η ψυχή του Κάϊν ήταν λοιπόν ένας σπινθήρας της ψυχής του Εωσφόρου και για τον λόγο αυτό ήταν απείρως άνωτερη από την ψυχή του Αβελ.

Οι δύο αδελφοί Κάϊν και Αβελ είχαν μια Αδελφή, την ακλίνια, που αισθανόταν πιο πολύ ενωμένη με τον Κάϊν, πού όμως ο Θεός την όρισε γυναίκα του Αβελ. Ο από πηλό δημιουργημένος Αδάμ είχε μια υποδουλωμένη ψυχή, όπως και ο Αβελ, ο πραγματικός γιός του. Αλλά του Κάϊν η ψυχή, που ήταν ένας σπινθήρας του Εωσφόρου, ήταν ελεύθερη.

Σύμφωνα με την απόκρυφη παράδοση, όταν οι πρωτόπλαστοι Αδάμ και Εύα ήταν στην Εδέμ, ο Ελβίς, Άγγελος του Φωτός ερωτεύθηκε την Εύα η οποία ανταποκρίθηκε στον έρωτα του Ελβίς, ο οποίος την μύησε στο μυστήριο της ζωής. Καρπός του έρωτα αυτού ήταν ο Κάϊν και οι απόγονοί του είναι τέκνα του φωτός, ενώ οι απόγονοι του Αδάμ είναι τέκνα της ιλύος. Ετσι ο Κάϊν ήταν ο γενάρχης των φωτισμένων ανθρώπων που δημιούργησαν τις τέχνες και τις

επιστήμες. Αντίθετα ο Αβελ, ως γιός του Αδάμ και της Εύας ήταν γενάρχης των ανθρώπων της ιλύος που δεν είναι ικανοί να γίνουν πνευματικοί άνθρωποι.

Ο ευγενής γιός του Εωσφόρου (του φέροντος το φως) αφιερώθηκε στην υπηρεσία των τέκνων του Αδάμ. Τους δίδασκε την γεωργία. Ο γιός του Ενώχ τους μύησε στα μυστικά της κοινής ζωής. Ο απόγονός του Μαθουσάλας τους δίδαξε την γραφή. Ο Λάμεχ τους έδειξε την πολυγαμία και ο γιός του Τουμπαλκάιν τους δίδαξε τις εργασίες με τον χαλκό και τον σίδηρο. Η αδελφή του Τουμπαλκάιν, η Μαεμά, που ήταν και γυναίκα του, τους έμαθε να γνέθουν και να υφαίνουν. Απ' αυτόν τον γάμο μεταξύ των αδελφών γεννήθηκε ο Βουλκάν (Vulkan, Ηφαιστος) ο σιδηρουργός, πού όταν ήλθε ή πλημμύρα εισήλθε στα έγκατα της γής και σώθηκε σε ένα βάραθρο της Αίτνας. Αργότερα κοιμήθηκε με την γυναίκα του Χάμ, ενός των τριών γιών του Νώε και ο γιός απ' αυτή την ένωση ο Χούς, γέννησε τον Νεμρώδ, τον μεγάλο κυνηγό που ήταν ο πρόγονος του Χιράμ.

Ο Χιράμ, λοιπόν, ο απόγονος του πνεύματος του πυρός, ζούσε σκοτεινός και μονήρης ανάμεσα στα τέκνα του Αδάμ, χωρίς ποτέ να προδώσει το μυστικό της ανώτερής του προέλευσης, προξενώντας σε όλους φόβο. Αλλά στην βασίλισσα του Σαββά, σαν βρέθηκε μπροστά της, ξύπνησε την αγάπη της, και γεμάτη θαυμασμό για τα έργα του πνεύματος του ζήτησε να δει το πλήθος των εργατών του.

Ο Σολομών, γεμάτος ζήλεια, εξήγησε ότι αυτό ήταν αδύνατο. Ο Χιράμ όμως τράβηξε μόνο μια οριζόντια γραμμή και από το μεσον της μία κάθετη, δηλαδή ένα μυστικό «Τ», και αμέσως παρουσιάσθηκαν όλοι οι Διδάσκαλοι, οι Εταίροι και οι Μαθητές, όσο μακριά κι αν βρισκόντουσαν, όποια γλώσσα κι αν μιλούσαν, απόποια φυλή κι αν προέρχονταν. Πάνω από 100.000 άνδρες παρουσιάσθηκαν και παρατάχθηκαν στις γραμμές τους. Την δεξιά πτέρυγα αποτελούσαν οι μαραγκοί και οι ξυλουργοί, την αριστερή οι μεταλλωρύχοι, οι σιδηρουργοί και οι χύτες και το μέσον το αποτελούσαν οι Τέκτονες και οι λιθοξόοι. Και όλο αυτό το πλήθος υπάκουε μόνο σε ένα νεύμα του Χιράμ.

Η Βασίλισσα του Σαββά Βαλκίς τότε, κατάλαβε πως ο Χιράμ ήταν κάτι περισσότερο από άνθρωπος και μετάνιωσε για την υπόσχεση γάμου πού είχε δώσει στον Σολομώντα, ο οποίος έβλεπε με πολύ ζήλεια τις ματιές της βασίλισσας προς τον Χιράμ.

Όσο μεγάλος όμως, και ισχυρός κι αν ήταν ο Χιράμ, επέδρασαν εναντίον του εχθρικά πεπρωμένα και σκίασαν την δόξα του στα μάτια της ερωτευμένης βασίλισσας. Αιτία γι' αυτό ήταν μερικοί αχάριστοι εργάτες, οι οποίοι ξεσηκώθηκαν έναντι του ανθρώπου πού τους συντηρούσε. Οι χιλιάδες των εργατών του Ναού ήταν χωρισμένοι σε Μαθητές, Εταίρους και Διδασκάλους, και έπαιρναν εβδομαδιαίως την αμοιβή τους στις καθορισμένες θέσεις τους. Οι Μαθητές στην στήλη Μποάζ, οι Εταίροι στην στήλη Ζακίν και οι Διδάσκαλοι στο Μέσο Δώμα, όπου ο καθένας έλεγε, κατά την είσοδό του, την λέξη του βαθμού του, αφού δεν υπήρχε άλλη δυνατότητα ελέγχου. Ανάμεσά τους όμως βρίσκονταν και τρεις εργάτες, πού ήταν δυσαρεστημένοι με την θέση τους ως Εταίροι και ζητούσαν περισσότερα. Ήταν ο Σύριος λιθοξόος Φανόρ, ο Φοίνικας ξυλουργός Αμρού και ένας Ιουδαίος από την φυλή Ρουμπέν, ο σιδηρουργός Μετουζαέλ (κατά μία άλλη εκδοχή ήταν τρεις λιθοξόοι με τα εξής ονόματα, ο πρώτος: Παμπάλ, ή Γιούμπελα ή Αμπιράμ, ο δεύτερος: Γιουμπέλο ή Μιφιμποσήτ και ο τρίτος Γιούμελουμ). Αυτοί οι τρεις απαίτησαν την αύξησή τους στον βαθμό του Διδασκάλου και συνεπώς και την γνωστοποίηση της Λέξεως του Διδασκάλου.

Επειδή όμως, ο Χιράμ τους το αρνήθηκε, τον εκδικήθηκαν κατά το χύσιμο της «χάλκινης θάλασσας» αναμιγνύοντας, ο Φανόρ, σαν κτίστης, άσβεστο στο υλικό κατασκευής των τούβλων, ο Αμρού, σαν ξυλουργός, κάνοντας τα δοκάρια μακρύτερα ώστε κατά το χύσιμο να πιάνουν φωτιά και ο Μετουζαέλ, σαν σιδηρουργός, αναμειγνύοντας στο ρευστό, θείον από την δηλητηριασμένη θάλασσα της Γκόμορρα.

Ενας νεαρός εργάτης ονόματι Μπενόνη πού αγαπούσε τον Χιράμ, έμαθε την προδοσία αυτή. Αμέσως έτρεξε στον Σολομώντα και τον παρακάλεσε να μην επιτρέψει να πραγματοποιηθεί το χύσιμο. Ο Σολομών όμως χάρηκε μόλις το έμαθε, γιατί έτσι θα μπορούσε να διασύρει τον αντίπαλό του μπροστά στην βασίλισσα του Σαββά και διέταξε την εκτέλεση του χυσίματος. Η από τους προδότες Εταίρους λανθασμένη κατασκευή, ράγισε κάτω από την πίεση του ρευστού χαλκού και από τις ρωγμές έβγαινε υγρό πύρ.

Αναστατωμένος ο Χιράμ από το φαινόμενο αυτό, διέταξε να ρίξουν νερό στο υποστήριγμα. Όμως έξ αιτίας του πυρός μετετρέπη το ύδωρ σε ατμό και άρχισε να διασκορπίζει τον ρευστό χαλκό προς όλες τις κατευθύνσεις, σκορπίζοντας τον θάνατο και την καταστροφή μέσα στο πλήθος του λαού πού είχε προσέλθει. Ο Μπενόνη, προσπαθώντας να αποτρέψει το ατύχημα, βρήκε τον θάνατο. Ο μέγας Διδάσκαλος βρέθηκε μπροστά στην βασίλισσα ντροπισμένος και λυπημένος.

Ξαφνικά ακούει μέσα από το βάθος του μαινόντος πυρός να φωνάζουν μυστηριωδώς τρεις φορές το όνομά του. Ένα πνεύμα του πυρός τον φωνάζει και ο Χιράμ, υπό την προστασία του πνεύματος αυτού, εισέρχεται στο καταστρεπτικό στοιχείο, πού δεν του προξενεί κανένα κακό και τον οδηγεί στην άρρητη μακαριότητά του στο κέντρο της γής, στην Ψυχή του Κόσμου, στο βασίλειο του Κάϊν, όπου κυριαρχεί η Ελευθερία. «*Εδώ είναι το βασίλειο των πατέρων σου*», του λέει η φωνή. «*Ποιός είσαι;*» ρωτά ο Χιράμ. «*Είμαι ο Πατέρας των πατέρων σου, είμαι ο γιός του Λάμεχ, ο έγγονός του Κάϊν, είμαι ο Τουμπαλκάϊν*». Στο ιερό του Πυρός ο Τουμπαλκάϊν αποκαλύπτει στον Χιράμ το μυστικό του Πυρός. Στο τέλος ακούει ο Χιράμ την φωνή του Βουλκάν να του προφητεύει ένα ένδοξο μέλλον για την γενιά του. «*Θα αποκτήσεις ένα γιό, τον όποιο όμως δεν θα δεις ποτέ, πού θα κάνει πολλούς απογόνους και η γενιά σου θα είναι κατά πολύ υψηλότερη από την γενιά του Αδάμ. Παρ' όλα αυτά όμως, η δική του θα υποτάξει τη δική σου. Πολλούς αιώνες θα δώσει το ευγενές γένος σου την δύναμή του και το πνεύμα του για το άλλο, το αχάριστο γένος. Αλλά θα έλθει η μέρα, που οι καλύτεροι θα είναι οι ισχυρότεροι και θα αποκαταστήσουν την πίστη στον Ηγέτη του Πυρός. Τα τέκνα σου, ενωμένα κάτω από το όνομά σου, θα θρυμματίσουν την δύναμη των βασιλέων της γης σαν ένα πήλινο δοχείο. Πήγαινε λοιπόν στον προορισμό σου, γιέ μου. Τα πνεύματα του Πυρός θα είναι πάντα μαζί σου*».

Ο Χιράμ οδηγήθηκε από το ιερό του Πυρός πάλι πίσω στην γή και για λίγο επέστρεψε μαζί του και ο Τουμπαλκάϊν. Κατά τον χωρισμό τους ο Τουμπαλκάϊν έδωσε στον Χιράμ την σφύρα του, με την οποία παλιότερα είχε ανοίξει το βάραθρο στην Αίτνα. Η σφύρα θα ζωογονούσε και πάλι τις δυνάμεις του και θα τον βοηθούσε στην τελειοποίηση της «χάλκινης θάλασσας». Με την σφύρα αυτή ο Χιράμ τελειοποίησε αμέσως όλο το έργο του και έτσι το επόμενο πρωϊ μπόρεσαν να το δούν ο λαός και η βασίλισσα από τον Νότο, και η έκπληξή τους ήταν τεράστια.

Η Βασίλισσα του Σαββά τότε Βαλκίς, μαζί με τις γυναίκες της ακολουθίας της, πήγε μπροστά στα τείχη της Ιερουσαλήμ. Ωθούμενος από μια προαίσθηση και αναζητώντας την μοναξιά, επειδή δεν του άρεσαν οι επευφημίες των τέκνων του Αδάμ, πήγε και ο Χιράμ προς τα εκεί. Συναντήθηκαν και ομολόγησαν την αγάπη τους. Τότε έκανε ο Χιράμ το σημείο του μυστικού «Τ» στον αέρα και αμέσως παρουσιάστηκε το μικρό πτηνό Γιούντ-Γιούντ, ο απεσταλμένος του πνεύματος του Πυρός. Φτερούγισε γύρω από τον Χιράμ και κάθισε γεμάτο χαρά στο χέρι του. Τότε η τροφός της Βαλκίδος αναγνώρισε στο πουλί αυτό τον Ζαραχήλ και είπε προς την βασίλισσα: *«Η προφητεία του Μαντείου πραγματοποιήθηκε: ο Γιούντ-Γιούντ αναγνώρισε τον σύζυγο, που σου όρισαν τα πνεύματα του Πυρός. Μόνο μ' αυτόν επιτρέπεται να ενωθείς χωρίς να παραβείς τον Νόμο»*.

Ετσι, χωρίς ενδοιασμούς, ενώθηκαν η Βαλκίς και ο Χιράμ. Όμως πώς θα ξέφευγαν από την ζήλεια του Σολομώντα; Πώς θα αθετούσαν την υπόσχεση που είχε πάρει ο Σολομών; Αποφάσισαν λοιπόν, ο Χιράμ να εγκαταλείψει πρώτος την Ιερουσαλήμ και να τον ακολουθήσει μετά η Βαλκίς ώστε να ανήκουν για πάντα ο ένας στον άλλο. Αλλά οι έχθροί αγρυπνούσαν.

Ο Φανόρ, ο Αμρού και ο Μετουζαέλ ενημέρωσαν τον βασιλιά για την σχέση του Χιράμ με την Βαλκίδα. Τότε ο Σολομών κάλεσε τον αρχιερέα Ζαδόκ και συσκέφθηκε μαζί του. Όταν το άλλο πρωί πήγε ο Χιράμ στον βασιλιά και τον παρακάλεσε να τον αφήσει να επιστρέψει στην πατρίδα του, στον καλό βασιλιά Χιράμ, αφού τελείωσε η ανοικοδόμηση του Ναού, ο Σολομών του είπε ότι θα εκτελέσει την επιθυμία του και του εγγυήθηκε γι' αυτό. Μετά όμως φώναξε τους τρεις εταίρους και τους είπε:

«Ο Χιράμ μας εγκαταλείπει. Σήμερα θα δώσει για τελευταία φορά στους εργάτες την αμοιβή τους. Όμως πέθαναν πολλοί Διδάσκαλοι και πρέπει να αναπληρωθούν. Πηγαίνετε λοιπόν σήμερα το βράδυ στον Χιράμ και αξιώστε απ' αυτόν να σας μιήσει στον βαθμό του Διδασκάλου. Αν σας μιήσει, τότε θα έχετε και την δική μου εμπιστοσύνη. Αν όμως δεν σας μιήσει, τότε ελάτε αύριο σε μένα κι εγώ θα τον δικάσω, αν μέχρι τότε δεν τον έχει εγκαταλείψει ο Θεός και δεν τον έχει σημαδέψει με το σημάδι της αποχωρήσεώς του».

Στο μεταξύ η Βαλκίς, αφού αποχαιρέτησε τον αγαπημένο της, πήγε στην εορτή που είχε ετοιμάσει γι' αυτήν ο Σολομών. Κατά την διάρκεια της εορτής ο Σολομών έπινε πολύ και γινόταν όλο και πιο ενοχλητικός για την Βαλκίδα. Αυτή τον παρότρυνε να πίνει όλο και πιο πολύ και μόλις μέθυσσε τελείως, έβγαλε από το δάκτυλο του το δακτυλίδι, με το οποίο τον είχε αρραβωνιασθεί. Ετσι απαλλάχθηκε από την υπόσχεσή της. Και ένα γρήγορο αραβικό άλογο την έφερε πίσω στο βασίλειό της, στο Σαββά.

Κατά την διάρκεια αυτών των γεγονότων, ο Χιράμ είχε τελειώσει την πληρωμή της αμοιβής των εργατών και ήθελε να εξέλθει από τον Ναό, κατά τους μεν από την δυτική, κατά τους δε από την νότια θύρα.

Εκεί τον συνάντησε ο Μετουζαέλ και του ζήτησε την λέξη των Διδασκάλων, σκεπτόμενος έτσι να καταχρασθεί αμοιβές.

Και είπε : *«Εδώ και πολύ χρόνο εργάζομαι σε μία κατώτερη βαθμίδα και αξιώνω από σένα την αύξησή μου»*.

Ο Χιράμ απάντησε: *«Γνωρίζεις, πως δεν μπορώ μόνος μου να αποφασίσω γι' αυτό. Αν θεωρείς τον εαυτό σου άξιο της αυξήσεως, τότε παρουσιάσου στην συγκέντρωση των Διδασκάλων, οι οποίοι θα αποφασίσουν για σένα σύμφωνα με το Δίκαιο και με τον Νόμο».*

«Εγώ όμως δεν θέλω να περιμένω άλλο και δεν θα σε αφήσω να φύγεις πριν μου πεις την λέξη των Διδασκάλων», ήταν η απόκριση του Μετουζαέλ.

Και ο Χιράμ είπε: *«Ω δύστυχε, μ' αυτόν τον τρόπο δεν επιτρέπεται να απαιτείς την λέξη. Εργάσου και η αμοιβή θα σου δοθεί».*

Τότε ο Εταίρος κτύπησε με τον πήχυ προς τον λαιμό του Χιράμ, αλλά αστόχησε και βρήκε τον ώμο του.

Ο Χιράμ στράφηκε προς την θύρα του Νότου. Εδώ του έφραξε τον δρόμο ο δεύτερος Εταίρος.

«Δώσε μου την λέξη των Διδασκάλων και το Ιερό σημείο αναγνωρίσεως», απαίτησε κι αυτός. Και όταν ο Διδάσκαλος του τα αρνήθηκε, τον κτύπησε με τον γνώμονα στην καρδιά.

Ο Χιράμ, βαρειά τραυματισμένος, στράφηκε προς την θύρα της Ανατολής. Κατά την διαδρομή του έρριξε το ιερό χρυσό τρίγωνο στο πηγάδι, για να μην πέσει στα χέρια των αμυήτων.

Στην Ανατολική θύρα τον περίμενε ο Αμρού με τις ίδιες απαιτήσεις. Ο Διδάσκαλός του τις αρνήθηκε και του είπε: *«Καλύτερα να πεθάνω παρά να προδώσω την λέξη των Διδασκάλων»*. Τότε ο Αμρού τον κτύπησε θανάσιμα με την σφύρα στο μέτωπο (σύμφωνα με μία άλλη εκδοχή τον κτύπησε ο Μετουζαέλ με την σφύρα, ο Φανόρ με το σκέπαρνο και ο Αμρού τον τρύπησε με τον διαβήτη).

Αμέσως τους κυρίευσε μεγάλος φόβος. Πήραν το πτώμα του Χιράμ, το μετέφεραν έξω από την πόλη και το έθαψαν. Προκειμένου δε, να μπορούν να ξαναβρούν την θέση της ταφής, έμπηξαν ένα κλαδί ακακίας στο μαλακό χώμα (κατά μία άλλη εκδοχή ετοποθέτησαν οι αναζητητές Διδάσκαλοι το κλαδί).

Το άλλο πρωϊ, όταν ο βασιλιάς Σολομών ξύπνησε και κατάλαβε την απάτη και την φυγή της βασίλισσας του Σαββά, καταράσθηκε τον Ιερέα του Ζαδόκ. Τότε όμως παρουσιάσθηκε μπροστά του ο προφήτης Αχιά από την Σιλό και σταμάτησε τις φωνές του λέγοντας: *«Γνώρισε βασιλιά πώς έχει γραφεί: Οποιος κτυπήσει τον Κάϊν θα βρωμίσει (σημ.: θα πεθάνει) επτά φορές, αλλά όποιος κτυπήσει τον Λάμεχ θα βρωμίσει επτά και εβδομήκοντα φορές. Οποιος όμως τολμήσει να χύσει το αίμα του Κάϊν και του Λάμεχ στο άτομο του Χιράμ, θα τιμωρηθεί επτακόσιες και επτά φορές».*

Για να μην υποστεί λοιπόν μια τέτοια ποινή αποφάσισε ο Σολομών να βάλει να βρούν το πτώμα του Χιράμ. Τρεις φορές τρεις από τους πιο παλιούς Διδασκάλους (κατ' άλλους δέκα) βγήκαν να ψάξουν για τον νεκρό.

Ακολουθώντας μία εσωτερική φωνή ανέβηκαν σ' ένα ύψωμα για να ξεκουραστούν. Όταν ένας είδε το φρεσκοσκαμμένο χώμα και έπιασε το κλαδί της ακακίας κατάλαβε ότι δεν είχε ρίζες. Ετσι βρήκαν τον τάφο του Διδασκάλου και έκαναν το «σημείο της φρίκης».

Ο βασιλιάς Σολομών και οι Διδάσκαλοι πίστευαν, πως οι δολοφόνοι του Χιράμ του είχαν πάρει την λέξη των Διδασκάλων και πώς αυτή η λέξη - Jehona - ήταν ήδη γνωστή σε

πολλούς. Γι' αυτό συμφώνησαν, η πρώτη λέξη, που θα προφέρει ένας από τους Διδασκάλους αθελώς κατά την εκταφή του πτώματος, να ισχύει σαν νέα λέξη των Διδασκάλων.

Ο βασιλιάς Σολομών μεταβίβασε την λέξη της εκταφής, της ανυψώσεως εκ του τάφου και της τιμητικής συνοδείας, σε είκοσι επτά Διδασκάλους. Κατά τα μεσάνυχτα πήγαν προς το ύψωμα που είχαν βρει τον τάφο του Χιράμ. Δέκα οκτώ φύλαγαν σκοπιά στους πρόποδες του λόφου, έξι στον δρόμο προς τα πάνω και τρεις άρχισαν να σκάβουν στο μέρος που βρισκόταν ο κλάδος της ακακίας. Αν και η νύχτα ήταν χωρίς φεγγάρι και αστέρια, τους φώτιζε στην εργασία τους ένα μυστηριώδες φώς. Μόλις κατάλαβαν ότι το μέρος αυτό ήταν το σωστό, φώναξαν κοντά τους και τους ενδιάμεσους σκοπούς και συνέχισαν την εκσκαφή. Έτσι έφθασαν στο πτώμα.

Ο πρώτος Διδάσκαλος προσπάθησε να πιάσει το δεξί χέρι του νεκρού από το μικρό δάκτυλο, αλλά είδε πως η επιδερμίδα αποχωριζόταν από την σάρκα. Ο δεύτερος έπιασε όλο το χέρι, αλλά η σάρκα αποχωριζόταν από τα οστά. Γεμάτος φρίκη το εξεστόμισε στα εβραϊκά, και η λέξη αυτή έγινε η νέα λέξη των Διδασκάλων. Αλλά όμως όταν είδαν οι Διδάσκαλοι πώς ήταν η κατάσταση του Χιράμ τέθηκαν στο σημείο του πένθους. Αμέσως τότε ο τρίτος Διδάσκαλος, με την **νέα λέξη των Διδασκάλων** και με την **λαβή του Λέοντος**, τον σηκώνει από τον τάφο.

Οι Διδάσκαλοι τύλιξαν το σώμα του άτυχου πατέρα στα περιζώματά τους και το έφεραν στον Ναό. Μόνο οι είκοσι επτά Διδάσκαλοι και ο Σολομών πήραν μέρος στην ταφή.

Ο Χιράμ ετάφη κάτω από ένα «τριπλό πυρ», κάτω από τον Βωμό του Ναού. Οι εννέα Διδάσκαλοι που προφύλαξαν το πτώμα του Χιράμ, τιμήθηκαν από τον Σολομώντα ιδιαίτερως. Στον καθ' ένα απ' αυτούς δώρισε μία ασημένια νεκροκεφαλή, η οποία «σαν απόδειξη της αθωότητας τους» φερόταν στον λαιμό σε μία μέλαινα ταινία με τρεις λευκές λωρίδες.

Αφού έγιναν στον Χιράμ οι τελευταίες τιμές έστειλε ο Σολομών είκοσι επτά Διδασκάλους για να βρουν τους δολοφόνους (κατά μία άλλη άποψη 12 Εταίρους). Χωρίστηκαν σε τρεις ομάδες και πήγαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η ομάδα που πήρε την δυτική κατεύθυνση έφθασε στην πόλιν Γιόππα όπου ρώτησαν έναν ναυτικό αν πέρασαν από εκεί ξένοι. Αυτός τους απάντησε καταφατικά και τους είπε, ότι τρεις άνδρες, εργάτες του Ναού (σύμφωνα με τα σημεία τους, επειδή φόραγαν λευκά γάντια και περιζώματα) έψαχναν να βρουν ένα πλοίο που να πηγαίνει στην Αιθιοπία. Επειδή όμως ο βασιλιάς Σολομών είχε απαγορεύσει την έξοδο από την χώρα χωρίς έγγραφη άδεια, αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στο εσωτερικό της χώρας.

Ο βασιλιάς Σολομών αφού άκουσε την είδηση πού του έφερε η ομάδα αυτή, την έστειλε πάλι να βρει τους τρεις και να εκδικηθούν τον φόνο.

Ο Μετουζαέλ (Γιούμπιλα) βρέθηκε σε μια σπηλιά. Δίπλα του έκαιγε μια λάμπα και μπροστά από τα πόδια του κυλούσε ένα ρυάκι. Για την άμυνα του βρισκόταν δίπλα του ένα σπιλέτο. Ο Διδάσκαλος που εισήλθε στην σπηλιά αναγνώρισε τον δολοφόνο, πήρε το σπιλέτο και τον κτύπησε κραυγάζοντας, «**Νεκάμ**».

Τον αποκεφάλισε και προσκόμισε την κεφαλή στον Σολομώντα, ο οποίος τaráχθηκε στην θέα αυτή και είπε στον φονιά του δολοφόνου: «*Ατυχε, δεν γνωρίζεις πως κράταγα για τον*

εαυτό μου το δικαίωμα της τιμωρίας;» Αμέσως έπεσαν όλοι οι Διδάσκαλοι στα γόνατα και παρακάλεσαν να δοθεί χάρη σ' αυτόν, που υπερέβαλλε στον ζήλο του.

Ο δεύτερος δολοφόνος προδόθηκε από έναν άνδρα, που του είχε δώσει άσυλο. Βρισκόταν πίσω από έναν βράχο, σ' ένα φλεγόμενο δάσος πάνω από το οποίο άστραφτε ένα ουράνιο τόξο. Δίπλα του καθόταν ένας σκύλος.

Οι Διδάσκαλοι ξεγέλασαν τον σκύλο και έπιασαν τον ένοχο, που μέσα στον φόβο του κραύγαζε: *«Ω, που η καρδιά μου θα εκριζωθεί από το στήθος μου και θα την πάνε στην κοιλάδα Ιωσαφάτ για να σαπίσει εκεί, επειδή βοήθησα στον φόνο του Αδωνιράμ»*.

Τον έδεσαν και τον έφεραν στην Ιερουσαλήμ. Εκεί τιμωρήθηκε ο Φανόρ (Γιούμπιλο) έτσι όπως μόνος του προέβλεψε.

Ο τρίτος των δολοφόνων, ο Αμρού (Γιούμπελουμ) βάδιζε χαμένος μέσα στην έρημο. Μόλις άρχισε να κραυγάζει, *«Ω, ας διαχωριζόταν το σώμα μου στα τέσσερα γιατί είμαι ο χειρότερος των χειροτέρων»*, του επιτέθηκε ένα λεοντάρι και τον ξέσκισε σε τέσσερα κομμάτια (κατά άλλους ανακαλύφθηκε από τους Διδασκάλους, αμύνθηκε με το σκέπαρνο, τελικά όμως τον έπιασαν και τον οδήγησαν στον Σολομώντα, που διέταξε και τον τεμάχισαν στα τέσσερα).

Ο Μύθος του Οσίριδος

Για τον μύθο του Οσίριδος και της Ισιδας γνωρίζουμε από τα γραπτά του Πλούταρχου.

Όταν η Ρέα, όπως λέγεται, συνουσιάσθηκε κρυφά με τον Κρόνο, την αντελήφθηκε ο Ηλιος και την καταράσθηκε να μην γεννήσει σε κανένα μήνα και σε κανένα χρόνο. Ο δε Ερμής, ο οποίος έτρεφε έρωτα προς την Θεά (Ρέα), συνουσιάσθηκε μαζί της. Επειτα, αφού έπαιξε μικροπεντώβολα με την Σελήνη και αφού την κέρδισε, της αφαίρεσε το ένα εβδομηκοστό από κάθε φωτεινή της εμφάνιση. Συνάθροισε δε όλα αυτά τα μέρη, τα οποία απετέλεσαν πέντε ήμερες και τις πρόσθεσε κατόπιν στις τριακόσιες εξήντα, τις οποίες τώρα οι Αιγύπτιοι ονομάζουν «πρόσθετες» (= εμβόλιμες - επαγόμενες) και τις εορτάζουν σαν επετείους της γεννήσεως των θεών.

Την πρώτη μέρα γεννήθηκε ο Οσιρις και μόλις γεννήθηκε, ταυτόχρονα με αυτόν, ακούσθηκε μία δυνατή φωνή να λέει, ότι ο κυρίαρχος των πάντων εισέρχεται εις το φώς (= γεννιέται). Μερικοί δε λένε, ότι κάποιος στην Θήβα, που ονομάζονταν Παμύλης ενώ αντλούσε νερό από τον Ναό του Δία άκουσε μια φωνή να τον διατάζει να αναγγείλει μεγαλόφωνα ότι γεννήθηκε ο Οσιρις, ο μέγας, ο βασιλεύς, ο ευεργέτης, και ότι γι' αυτό τον ανέθρεψε (ο Παμύλης) τον Οσιρι, τον οποίο του εμπιστεύθηκε ο Κρόνος, και προς τιμή του τελείται η έορτή των Παμυλίων, η οποία μοιάζει με τα Φαλληφόρια.

Την δεύτερη μέρα, γεννήθηκε ο Αρούηρις, τον οποίο ονομάζουν Απόλλωνα, μερικοί δε και πρεσβύτερο Ωρο.

Την τρίτη μέρα, γεννήθηκε ο Τυφών όχι στον κανονικό χρόνο, ούτε από το κανονικό (για Ομαλή γέννηση) μέρος, αλλά ξεπήδησε μέσα από την πλευρά, αφού την διέσπασε ανοίγοντας πληγή.

Την τετάρτη γεννήθηκε η Ισις σε κάθυγρα μέρη.

Την πέμπτη μέρα γεννήθηκε η Νέφθυς, την οποία ονομάζουν και Τελευταίη και Αφροδίτη μερικοί δε και Νίκη.

Επίσης λέγεται ότι οι μεν Οσιρις και Αρούηρις προήλθαν από τον Ήλιο, η δε Ισις από τον Ερμη, από τον Κρόνο δε ο Τυφών και η Νέφθυς. Γι' αυτό και οι βασιλείς, θεωρούντες την τρίτη από τις πρόσθετες μέρες ως αποφράδα, δεν ασχολούνταν με χρηματικές υποθέσεις, ούτε φρόντιζαν τους εαυτούς τους μέχρι την νύχτα.

Η δε Νέφθυς, ήλθε σε γάμο με τον Τυφώνα. Η δε Ισις και ο Οσιρις, επειδή έτρεφαν μεταξύ τους έρωτα, ενώθηκαν μέσα στο σκοτάδι του μητρικού σώματος και πριν ακόμα γεννηθούν. Μερικοί δε λένε, ότι με αυτόν τον τρόπο (από την πρόωρη αυτή ένωση) γεννήθηκε ο Αούηρις και ότι αυτός από μεν τους Αιγυπτίους ονομάζονταν πρεσβύτερος Ωρος, από δε τους Έλληνες Απόλλων.

Κατά την διάρκεια της βασιλείας του, ο Οσιρις απάλλαξε αμέσως τους Αιγυπτίους από την ζωώδη και γεμάτη στερήσεις ζωή, δείχνοντάς τους την καλλιέργεια καρποφόρων δένδρων, θεσπίζοντας νόμους και διδάσκοντάς τους να απονέμουν τιμές στους θεούς.

Μετά επισκέφθηκε ολόκληρη την γη εξημερώνοντάς την, με ελάχιστη βοήθεια από όπλα προσελκύοντας τους περισσότερους προς τον εαυτόν του, με το να τους ενθουσιάζει, τόσο

με την ικανότητά του να πείθει, όσο και με την διδασκαλία του, η οποία συνοδευόταν από μελωδία και κάθε είδους μουσική. Γι' αυτό οι Έλληνες σχημάτισαν την γνώμη, ότι (ο Οσιρις) ήταν το ίδιο και το αυτό πρόσωπο με τον Διόνυσο.

Ο Τυφών, κατά την διάρκεια της απουσίας του Οσίριδος δεν δημιούργησε καμιά αναταραχή γιατί η Ισις έπαιρνε υπεραρκετά προφυλακτικά μέτρα και αγρυπνούσε κυβερνώντας με στιβαρά χέρια. Αλλά μόλις επανήλθε επινοεί δόλιο τέχνασμα, αφού συγκέντρωσε με τον ίδιο όρκο εβδομήντα δύο άνδρες και ως συνεργάτιδα είχε την παρευρισκομένη εκεί Βασίλισσα της Αιθιοπίας Ασώ. Αφού δε κρυφά μέτρησε με ακρίβεια όλες τις διαστάσεις του σώματος του Οσίριδος και αφού κατασκεύασε, σύμφωνα με το μέγεθός του, ωραία και μεγαλοπρεπή λάρνακα, την έφερε μέσα στο συμπόσιο. Αφού δε όλοι ευχαριστήθηκαν με το θέαμα και εθαύμαζαν, ο Τυφών χαριτολογώντας υποσχέθηκε, ότι θα έδινε ως δώρο την λάρνακα σε εκείνον, ο οποίος, αφού θα ξαπλωθεί μέσα, θα ταίριαζε απόλυτα στις διαστάσεις της. Ενώ δε όλοι δοκίμαζαν ένας - ένας χωριστά και επειδή κανείς δεν ταίριαζε απόλυτα ήλθε και ο Οσιρις και ξάπλωσε μέσα. Αλλά τότε οι παρευρισκόμενοι εκεί συνωμότες όρμησαν και έκλεισαν με ορμή στεγανά το σκέπασμα και αφού μερικοί το στερέωσαν γερά απ' έξω με καρφιά και οι άλλοι έχυσαν πάνω του από ψηλά καυτό μόλυβδο, έφεραν την λάρνακα έξω ως την ροή του ποταμού και την άφησαν να πέσει στην θάλασσα από την Τανιτική έκβολή, την όποια ακόμα και σήμερα οι Αιγύπτιοι θεωρούν μισητή και αποτρόπαιη. Λέγεται δε ότι αυτά συνέβησαν στις 17 του μηνός Αθύρ (13 Νοεμβρίου), κατά τον όποιο ο ήλιος διέρχεται δια μέσου του αστερισμού του Σκορπιού, κατά δε τον χρόνο αυτό ο Οσιρις διήγε το εικοστό όγδοο έτος της βασιλείας του. Μερικοί λένε, ότι ο Οσιρις είχε μεν ζήσει, αλλά όχι και ότι είχε βασιλεύσει επί τόσα πολλά έτη.

Λόγω του οτι, πρώτοι αντελήφθησαν το πάθημα του Οσίριδος οι κατοικούντες γύρω στην Χέμμιδα τοποθεσία Πάνες και Σάτυροι και διέδωσαν την είδηση για το γεγονός αυτό, λέγεται ότι οι μεν αιφνιδιαστικές ταραχές και οι εκφοβισμοί του όχλου ονομάζονται, εξ αιτίας αυτού, ακόμα και σήμερα «πανικοί». Η δε Ισις, μόλις πληροφορήθηκε το γεγονός, έκοψε επί τόπου μια τούφα από τα μαλλιά της και φόρεσε αμέσως πένθιμα ρούχα, και μέχρι σήμερα ή πόλη ονομάζεται Κοπτώ.

Κάποιοι δε, νομίζουν ότι το όνομα σημαίνει στέρση γιατί «αποστερείν» σημαίνει «κόπτειν». Περιπλανώμενη διαρκώς και αμήχανη (η Ισις) ρωτούσε τους πάντες, ακόμα και μικρά παιδιά όταν συναντούσε, για την λάρνακα. Αυτά, έτυχε να την έχουν δει και την πληροφόρησαν για την εκβολή, διά μέσου της όποιας έσπρωξαν την λάρνακα προς την θάλασσα. Από τότε (λέγεται ότι) οι Αιγύπτιοι νομίζουν, ότι τα παιδάκια έχουν μαντική δύναμη και μάλιστα από τις φωνές τους, όταν παίζουν στους Ναούς και φωνάζουν ό,τι τύχει, μαντεύουν το μέλλον.

Μόλις δε αντελήφθη η Ισις, ότι ο Οσιρις είχε συνουσιασθεί με την αδελφή της Νέφθυν από έρωτα προς αυτήν, την όποια από άγνοια ενόμιζε ως τον εαυτό της (την Ισιδα) και ως απόδειξη είδε το στεφάνι από λωτό που μοσχομύριζε σαν μέλι, το όποιο εκείνος είχε αφήσει κάτω κοντά στη Νέφθυν, αναζήτησε το παιδάκι που γεννήθηκε από αυτή την ένωση, γιατί λέγεται ότι εκείνη (η μητέρα του Νέφθους) το είχε εγκαταλείψει άμεσα μόλις το γέννησε από φόβο προς τον Τυφώνα. Αφού δε, βρέθηκε μετά δυσκολίας και κόπου, με το να οδηγούν προς αυτό την Ισιδα μερικά σκυλιά, μεγάλωσε και έγινε φύλακας και ακόλουθός της, παίρνοντας το όνομα Άνουβις και λέγεται γι' αυτόν ότι φρουρούσε τους θεούς όπως ακριβώς τα σκυλιά τους ανθρώπους.

Μετά δε απ' αυτό, πληροφορήθηκε (η Ισις) για την λάρνακα, ότι αφού εκβράσθηκε με τα κύματα από την θάλασσα πλησίον της Βύβλου, η τρικυμία την κύλισε ελαφρά και την ακούμπησε κοντά σε ένα θαμνώδες φυτό, την «ερείκη». Το θαμνώδες αυτό φυτό σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα μεγάλωσε και έγινε πολύ ωραίο και πολύ ψηλό φυλλόδενδρο, περιτύλιξε την λάρνακα και κόλλησαν σφικτά οι βλαστοί του ολόγουρά της και την έκρυψε εντελώς μέσα του.

Ο βασιλιάς τής Βύβλου αφού εθαύμασε το μέγεθος του φυτού, έκοψε περιφεριακά τον κορμό, ο οποίος περιείχε την νεκροθήκη, η οποία δεν φαινόταν, και τον έβαλε ως υποστήριγμα της στέγης του. Η Ισις αφού πληροφορήθηκε αυτά από θεόσταλητή φήμη, λένε ότι έφθασε στην Βύβλο και καθόταν συντετριμμένη και δακρυσμένη πάνω σε μια βρύση και σε κανέναν άλλο δεν έδειχνε διάθεση για συνομιλίες, παρά μόνο προς τις υπηρέτριες της βασίλισσας απηύθυνε χαιρετισμό και τους συμπεριφερόταν με φιλοφρόνηση με το να τους κτενίζει τα μαλλιά τους και με το να τους φυσά, πάνω στην επιδερμίδα τους, από τον εαυτό της υπέροχο άρωμα.

Μόλις δε η Βασίλισσα είδε τις υπηρέτριές της ένοιωσε σφοδρή επιθυμία προς την ξένη, και από την κόμμωσή τους και από το υπέροχο άρωμα που έβγαινε από τα σώματά τους. Αφού δέ, απ' αυτήν την αφορμή, έστειλε και την κάλεσε κοντά της και αφού έγινε φίλη της, την έκανε τροφό του παιδιού της. Το όνομα δε ως προς μεν τον βασιλιά, λένε, ότι ήταν Μάλκανδρος, ως προς δε αυτήν (την βασίλισσα), άλλοι μεν λένε πώς ονομάζονταν Ασάρτη, άλλοι δε Σάωσις και άλλοι Νεμανούς, το όποιο οι Έλληνες θα έλεγαν και Αθηναίς.

Η Ισις ανέτρεφε το παιδί, βάζοντας στο στόμα του το δάκτυλο της αντί του στήθους της, κατά την διάρκεια δε της νύκτας, ασχολείτο με το να καίει ολόγουρα τα μέρη του σώματος του τα υποκείμενα σε θάνατο. Η ίδια δε, μεταμορφωμένη σε χελιδόνι, πετούσε γύρω από τον στύλο (τον κορμό της ερείκης, που περιείχε την λάρνακα, με τον οποίο ο βασιλιάς είχε υποστυλώσει την στέγη του) και θρηνούσε, μέχρις ότου ή βασίλισσα παραφύλαξε και έβαλε τις φωνές μόλις είδε το βρέφος να καίγεται γύρω - γύρω, αφαιρώντας έτσι την αθανασία του.

Η Θεά, αφού αποκαλύφθηκε, ζήτησε τον στύλο της στέγης. Αφού δε, με μεγάλη ευκολία τον τράβηξε, έκοψε την ερείκη, που τον περιέβαλλε. Επειτα την κάλυψε ολόγουρα με σενδόνι έχυσε πάνω παντού μύρο και την ενεχείρισε στους βασιλείς.

Ακόμα και σήμερα δε, λέγεται, ότι οι κάτοικοι της Βύβλου απονέμουν θρησκευτική λατρεία προς το ξύλο, το οποίο ευρίσκεται στον Ναό της Ισιδος.

Αυτή δε έπεσε πάνω στην νεκροθήκη αγκαλιάζοντάς την και θρήνησε τόσο δυνατά, ώστε παρ' ολίγο να πεθάνει ο νεώτερος από τους γιούς του βασιλιά. Αφού δε, πήρε μαζί της τον μεγαλύτερο γιό του βασιλιά, τοποθέτησε την νεκροθήκη σ' ένα πλοίο και απέπλευσε. Επειδή δε, ο ποταμός Φαιδρός ανέπτυξε προς την αυγή σφοδρό άνεμο, λέγεται ότι η Ισις θύμωσε και κατάστησε το ρεύμα εντελώς ξηρό.

Μόλις δε, η Ισις πέτυχε για πρώτη φορά μοναξιά, απεσύρθη εντελώς μόνη της, άνοιξε την λάρνακα και ακουμπώντας το πρόσωπο της στο πρόσωπο (του νεκρού Οσιρι), τον φίλησε και έχυσε δάκρυα. Μόλις όμως αντελήφθη το παιδί (τον γιό του βασιλιά), το οποίο ήλθε σιωπηλά από πίσω και προσπαθούσε προσεκτικά να καταλάβει τί συμβαίνει, εστράφη προς τα πίσω, προς αυτό, και του έρριξε από οργή φοβερά βλέμματα. Το παιδί, λένε ότι δεν άντεξε στον

φόβο και πέθανε. Άλλοι δε, λένε ότι δεν πέθανε το παιδί μ' αυτό τον τρόπο, αλλά ότι έπεσε στην θάλασσα όπως είπαμε προηγουμένως (από την τρικυμία στον ποταμό Φαιδρό). Απονέμονται δε, στο παιδί τιμές έξ' αιτίας της Θεάς. Αυτό δηλαδή είναι ο Μανέρως, τον οποίον οι Αιγύπτιοι τραγουδούν στα συμπόσιά τους. Μερικοί πάλι λένε ότι το παιδί ονομαζόταν Παλαιστίνος ή Πηλούσιος και ότι από αυτό ονομάσθηκε η πόλις Πηλούσιο, η οποία κτίσθηκε από την θεά. Διηγούνται δε οι Αιγύπτιοι ως γεγονός, ότι ο Μανέρως, τον οποίον τραγουδούν στα συμπόσιά τους, εφεύρε πρώτος την μουσική.

Τέλος, μερικοί ισχυρίζονται, ότι τούτο (δηλαδή το Μανέρως) δεν είναι όνομα κανενός, αλλά τρόπος εκφράσεως, πού ταιριάζει σε ανθρώπους πού πίνουν και διασκεδάζουν πλουσιοπάροχα (ευχόμενοι μεταξύ τους: Μανέρως = ευνοϊκά ας μάς έρχονται πάντα) ότι δηλαδή οι Αιγύπτιοι επαναλαμβάνουν με δυνατή φωνή κάθε φορά εκείνο που εκφράζεται διά του «Μανέρως». Ακριβώς όπως «μη σε μέλει», και το ομοίωμα νεκρού ανθρώπου, το οποίο επιδεικνύουν σ' αυτούς (τους διασκεδάζοντες), περιφερόμενο μέσα σ' ένα μικρό κουτί, που δεν είναι υπενθύμιση του παθήματος σχετικά με τον Οσιρι, όπως λανθασμένα νομίζουν μερικοί, αλλά παρουσιάζουν ξαφνικά, κατά την διασκέδαση, δυσάρεστον επίλογο για να τους παρακινούν κατά τον χρόνο που βρίσκονται σε κατάσταση μέθης να επωφελούνται από τα παρόντα και να γλεντούν διότι όλοι μετά από λίγο θα γίνουν ίδιοι με το παραπάνω (νεκροί).

Κατόπιν δε, η Ισις πήγε στον γιό της Ωρο, ο οποίος μεγάλωνε στην Βούτο, ακούμπησε δε κάπου λίγο πιο πέρα την λάρνακα. Ο Τυφών, ο οποίος είχε βγει την νύκτα προς την σελήνη για να κυνηγήσει, την συνάντησε και μόλις αναγνώρισε το σώμα του Οσίριδος, το διαμέλισε σε δεκατέσσερα κομμάτια (κατ' άλλους σε δέκα έξι) και τα διασκόρπισε. Μόλις δε, πληροφορήθηκε τούτο η Ισις, αναζήτησε τα κομμάτια του Οσίριδος πλέουσα ανάμεσα στα έλη, μέσα σ' ένα πλοίο από ξύλο παπύρου.

Γι' αυτό τον λόγο οι κροκόδειλοι δεν επιτίθενται σε πλοία από ξύλο παπύρου, φοβούμενοι ή σεβόμενοι, μα τον Δία, την θεά. Εξ αιτίας του ότι δε η Ισις εύρισκε ένα - ένα τα κομμάτια και κατασκεύαζε για κάθε ένα απ' αυτά τάφο, για τούτο στην Αίγυπτο υπάρχουν πολλοί τάφοι του Όσιρι.

Άλλοι το αρνούνται αυτό και λένε, ότι κατασκεύασε ομοιώματα και τα μοίρασε σε κάθε πόλη χωριστά, διαβεβαιώνοντας κάθε πόλη ότι παρέδιδε το πραγματικό σώμα, για να απολαμβάνει τιμές από περισσότερους, και εάν ο Τυφών νικήσει τον Ωρο να βαρεθεί να αναζητά τον αληθινό τάφο, επειδή θα υπήρχαν πολλοί, οι οποίοι και θεωρούντο ως αληθινοί.

Από τα μερη του Οσίριδος η Ισις δεν μπόρεσε να βρει μόνον το γεννητικό του μόριο, γιατί αυτό πετάχθηκε άμεσα στο ποτάμι (από τον Τυφώνα) και έφαγαν απ' αυτό τα εξής ψάρια: λεπιδωτός, φάγρος και οξύρυγχος, τα οποία οι Αιγύπτιοι αποφεύγουν από όλα τα άλλα ψάρια ως κατ' έξοχήν ιερά. Η Ισις δε, αντ' εκείνου, κατασκεύασε ένα ομοίωμά του και ευλόγησε τον φαλλό, προς τιμήν του οποίου οι Αιγύπτιοι και σήμερα τελούν εορτή. Μετά από αυτά ο Οσιρις, αφού επέστρεψε από τον Αδη στο πλευρό του Ωρου, κατέβαλε κάθε προσπάθεια να τον γυμνάσει και να τον εξασκήσει για τον αγώνα.

Επειτα δε, τον ρώτησε σκόπιμα «*τί θεωρεί το κατ' εξοχήν καλό*». Αφού δε, αυτός (ο Ωρος) απάντησε «*το να παίρνει κανείς εκδίκηση για τον πατέρα και την μητέρα άν κακοποιήθηκαν*», του έκανε δεύτερη ερώτηση, «*ποιό ζώο νομίζει χρησιμότερο γι' αυτούς πού πηγαίνουν να πολεμήσουν*». Όταν μάλιστα ο Ωρος απάντησε «*το άλογο*», ο Οσιρις ξεπλάγει γι' αυτό και

βασάνιζε την σκέψη του με την απορία πως δεν απάντησε μάλλον «*το λεοντάρι*», αλλά «*το άλογο*». Λοιπόν, είπε ο Ωρος, ότι «*το μεν λεοντάρι είναι ζώο ωφέλιμο σ' αυτόν που έχει ανάγκη από βοήθεια, ενώ το άλογο (χρησιμεύει) στο να διασκορπίσει και να καταστρέψει τον εχθρό όταν τρέπεται σε φυγή*». Όταν (ο Οσιρις) άκουσε (αυτά) ευχαριστήθηκε, γιατί ο Ωρος είχε προπαρασκευασθεί αρκετά. Μεταξύ των πολλών, οι οποίοι μετακινούνται διαρκώς προς τον Ωρο (από τους ανθρώπους του Τυφώνα), ήλθε και η Θούηρις, η παλλακίδα του Τυφώνα.

Ένα δε, φίδι, που την καταδίωκε επίμονα κομματιάσθηκε από τους γύρω από τον Ωρο συμπολεμιστές του και γι' αυτό τώρα οι Αιγύπτιοι στις συγκεντρώσεις τους ρίχνουν στην μέση ένα σχοινί και το κόβουν σε πολλά κομμάτια.

Η μεν μάχη κράτησε πολλές μέρες και ο Ωρος νίκησε, όμως η Ισις ενώ παρέλαβε δεμένο τον Τυφώνα δεν τον σκότωσε αλλά αντίθετα τον έλυσε και τον άφησε ελεύθερο. Ο Ωρος όμως δεν δέχθηκε αυτό ψύχραιμα αλλά αφού γεμάτος οργή έφερε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι της μητέρας του, αφήρεσε βίαια το βασιλικό διάδημα από το κεφάλι της. Ο Ερμής δε, τοποθέτησε πάνω στο κεφάλι της περικεφαλαία από κεφάλι βοδιού.

Όταν ο Τυφών εμήνυσε τον Ωρο για μή γνησιότητα (με την κατηγορία ότι ήταν νόθος), τότε με την βοήθεια του Ερμή, και ο Ωρος χαρακτηρίσθηκε από τους θεούς ως γνήσιος (γιός της Ισιδας και του Οσίριδος) και ο Τυφών αντίθετα κατατροπώθηκε (από τον Ωρο) σε δυό άλλες μάχες.

Εκτός από αυτά, η Ισις από τον Οσιρι, ο οποίος συνουσιάσθηκε μαζί της μετά τον θάνατο του, γέννησε πρόωρο και ασθενικό στα κάτω άκρα παιδί, τον Αρποκράτη.

Αυτά είναι τα σπουδαιότερα σημεία του μύθου. Όλα τα διηγηθέντα εννοούνται μόνο συμβολικά και αλληγορικά, και αυτό αποδεικνύεται από τους τάφους του Οσίριδος. Γιατί αν και το σώμα πρέπει να βρίσκεται σε πολλούς τόπους, λένε οι Αιγύπτιοι, ότι μόνο μία μικρή πόλη ονομάζεται «*Διοχίτη*», γιατί μόνο αυτή έχει τον αληθινό Οσιρι και στην Αβυδο ενταφιάζονται οι πλούσιοι και κατ' εξοχήν ισχυροί Αιγύπτιοι, επιζητώντας την τιμή να έχουν για τον εαυτό τους κοινό τάφο με το σώμα του "Οσιρι.

Η δε ασβεστόνησος κοντά στις Φίλες, η οποία γενικά είναι άβατη και απλησίαστη και ούτε πτηνά πετούν κάτω σ' αυτήν και ούτε ψάρια την πλησιάζουν, μόνο δε μια φορά κάθε χρόνο οι ιερείς πηγαίνουν εκεί και προσφέρουν θυσία και στολίζουν με στεφάνια τον τάφο (του Οσίριδος), ο οποίος περιβάλλεται από την σκιά του φυτού της μηθίδης, το οποίο υπερβαίνει σε ύψος κάθε ελαιόδενδρο. Ο Εύδοξος υποστηρίζει, ότι από τους πολλούς τάφους, οι οποίοι λεγόταν πώς υπάρχουν στην Αίγυπτο, το σώμα του Οσίριδος βρισκόταν στην πόλη Βούσιριν επειδή εκτός των άλλων αυτή ήταν η πατρίδα του Οσίριδος.

Παρόλα αυτά όμως, δεν έχει ανάγκη απόδειξης η Ταφόσιρις γιατί αυτό το όνομα λέει καθαρά «*τάφος του Οσίριδος*».

Τέλος, στο κόψιμο του ξύλου και στο ξέσχισμα του λινού και τις σπονδές, είναι αναμεμιγμένα πολλά από τα απόκρυφα.

Ο Μύθος του Διόνυσου

Υπήρξε η πιο δημοφιλής θεότητα της Ελληνικής Μυθολογίας. Οσον αφορά τη γέννησή του υπάρχουν πολλοί μύθοι και αρκετοί τόποι διεκδικούσαν την τιμή του τόπου γέννησής του.

Ο Διόνυσος ήταν γιός του Δία και της Δήμητρας ή της κόρης της, της Περσεφόνης, που την είχε βιάσει ο πατέρας της μεταμορφωμένος σε δράκοντα.

Οι Τιτάνες που ήσαν αντίθετοι στην εξουσία του Δία, δεν είδαν με καλό μάτι αυτό το παιδί.

Ετσι το ξεγέλασαν με παιχνίδια, το έπιασαν το έσφαξαν, το κομμάτιασαν, το έβρασαν και το έφαγαν. Πρόσφεραν μάλιστα από αυτό και στο Απόλλωνα. Αυτός όμως, δεν έφαγε αλλά πήρε το κρέας και το απόθεσε κάτω από τον τρίποδα του μαντείου των Δελφών όπου η Πυθία έδινε τους χρησμούς της. Εκεί ο Απόλλων με εντολή του πατέρα του έθαψε τα κομμάτια του κατακερματισμένου Διόνυσου, γεγονός που έγινε αφορμή να λατρεύεται από τους ανθρώπους και ο Διόνυσος στον τόπο του Απόλλωνα.

Για την σφαγή του Διόνυσου, κατ' άλλους έφταιγαν οι Τιτάνες ως βαλτοί από την Ηρα, και κατ' άλλους ότι ο νέος θεός, στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τους φονιάδες του, μεταμορφώθηκε σε μοσχάρι, και έτσι σε αυτή την μορφή τον έπιασαν οι Τιτάνες και τον έσφαξαν. Τότε ο Δίας έκαψε με τους κεραυνούς του τους Τιτάνες και τους έκανε στάχτη. Από αυτή την στάχτη βγήκαν αργότερα οι άνθρωποι πάνω στην γή.

Ο Διόνυσος ξαναγύρισε στην ζωή αφού η μητέρα του Δήμητρα ή η Ρέα, μάζεψε τα κομμάτια του και κατάφερε να τα συναρμολογήσει. Κατά άλλη εκδοχή, η Αθηνά περιέσωσε την καρδιά του Διονύσου ζωντανή και την πήρε ο Δίας και την κατάπιε ή την έδωσε στην Σεμέλη που την κατάπιε και έτσι ξαναγέννησε τον Διόνυσο.

Στην Γιγαντομαχία ο Διόνυσος μαζί με τον Ηφαιστο και τους Σάτυρους, επάνω σε γαΐδαρους που έβγαζαν κραυγές, ξάφνιασαν του Γίγαντες και τους ανάγκασαν να φύγουν τρομαγμένοι. Τότε ο Διόνυσος εξόντωσε πολλούς από αυτούς απλά με το άγγιγμα του θρύσου επάνω τους ή βγαίνοντας μπροστά τους μεταμορφωμένος και έχοντας φίδια στα μαλλιά του, όπως και οι ίδιοι οι Γίγαντες. Σε κάποια στιγμή μεταμορφώθηκε σε λιοντάρι και κατασπάραξε τον Γίγαντα Εύρητο ή Ροίτο. Αργότερα ο Διόνυσος που κατέβηκε στην Πελοπόννησο βρέθηκε αντιμέτωπος και με τον Περσέα που εξουσίαζε την Αργολίδα και δεν ήθελε άλλον άρχοντα στον τόπο του.

Σε εκείνη την μάχη έλαβαν μέρος στο πλευρό του Διονύσου η γυναίκα του η Αριάδνη μαζί με τις Μαινάδες και στο πλευρό του Περσέα η Ηρα, που για την περίπτωση φανερώθηκε με την μορφή του Μελάμποδα.

Όταν ο Διόνυσος είδε ότι ο Περσέας κρατώντας την κεφαλή της Μέδουσας, απολίθωσε την Αριάδνη, θέλησε να καταστρέψει όλο το Αργος. Όμως η Ηρα, που το είχε υπό την προστασία της, βάζοντας ως μεσολαβητή τον Ερμή, κατάφερε να συμφιλιώσει τον Διόνυσο με τον Περσέα αφού του υποσχέθηκε ότι θα δώσει στην απολιθωμένη Αριάδνη μια θέση ανάμεσα

στα αστέρια του Ουρανού και θα κανονίσει να τιμούν τον Διόνυσο και τον Περσέα σε κοινές γιορτές με χορούς.

Κατ' άλλους η μάχη συνεχίστηκε με νικητή τον Περσέα και νεκρό τον Διόνυσο στα νερά της Λέρνας. Τον αργολικό κάμπο τον είχε ξεράνει μια φορά ο Διόνυσος για να προστατέψει την πατρίδα του την Θήβα από την στρατιά των επτά, όταν αυτοί κινούσαν από το Αργος.

Πρώτος ο Διόνυσος είχε ζέψει τα βόδια στο άροτρο, και είχε βωρεί πολλές άλλες ευκολίες για τους ανθρώπους που μοχθούσαν στην γη. Και στην Ελλάδα και στην Σπερμώ και στην Οινώ που τις έλεγαν Οينوτρόφους ή Οينوτρόπους δηλαδή τις τρεις θυγατέρες του Ανιου που ήταν γιός του Απόλλωνα και βασιλιάς της Δήλου, και σε αυτές ο Διόνυσος έδωσε την χάρη να κάνουν από την Γη λάδι και σιτάρι και κρασί. Τον Διόνυσο για τις πολλές του χάρες τον αγάπησε και η Αφροδίτη και έκανε μαζί του τον Πρίαπο, θεό της γονιμότητας.

Ο Διόνυσος πέτυχε ακόμη με το κρασί και την καλή καρδιά του να μεθύσει και τον Ηφαιστο, να τον ανεβάσει στον Ολυμπο και να τον συμφιλιώσει με την μητέρα του, την Ηρα.

Τότε συμφιλιώθηκε και ο ίδιος με την βασίλισσα των Θεών που έδωσε την συγκατάθεσή της να μπει ο Διόνυσος στην οικογένεια των Θεών του Ολύμπου.

Υστερα από όλα αυτά ο Δίας όρισε τον Διόνυσο διάδοχό του και ο ίδιος τον ανέβασε στον θρόνο του και τον έκανε βασιλιά των Θεών.